

LBRIS

We know
books

Sfânta Ana

**Ocroitoarea mamelor
și a copiilor**

București

 editura
ORTODOXIA

Cuprins

Viața Sfintei Ana	5
Sfintele Moaște ale Sfintei Ana	21
Schitul „Sfânta Ana” din Sfântul Munte Athos ...	27
Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana de la Schitul „Sfânta Ana” din Sfântul Munte Athos	33
Minunea Sfintei Ana cu o femeie care nu putea avea copii	39
Vindecarea Starețului Macarie de la Chilia „Adormirea Maicii Domnului” din Schitul Sfintei Ana	43

Harul făcător de minuni al Icoanei Sfintei Ana de
la Vori Prikonnisos 45

Vindecarea unui tânăr din Cipru după un foarte
grav accident de motocicletă 79

Canon de rugăciune către Sfânta Ana la Praz-
nicul Zămislirii Sfintei Fecioare Maria de către
Sfânta Ana 83

Rugăciuni către Sfânta Ana 101

Viața Sfintei Ana

Sfântul și dreptul Ioachim a fost din seminția lui Iuda, trăgându-și neamul din casa lui David împăratul în acest chip: din neamul lui Natan fiul lui David s-a născut Levi, iar Levi a născut pe Melhie și pe Pamfir; Pamfir a născut pe Varpafir, iar Varpafir a născut pe Ioachim, tatăl Născătoarei de Dumnezeu.

Acesta petrecea în Nazaretul Galileii, având soție pe Ana din seminția lui Levi, din neamul lui Aaron, fiica lui Mathan preotul care a preoțit în zilele Cleopatrei și ale lui Casopar, împărații Perșilor, mai înainte de împărăția lui Irod, fiul lui Antipater. Iar Mathan avea femeie pe Maria din seminția lui Iuda din Betleem și a născut cu dânsa trei fiice: pe Maria, pe Sovia și pe Ana.

Deci, s-a măritat cea dintâi Maria, în Betleem, și a născut pe Salomeea. S-a măritat și Sovia, cea de-a doua, de asemenea în Betleem, și a născut pe Elisaveta, maica lui Ioan Înainte Mergătorul. Iar a

*Sfânta Maria, străbunica Mântuitorului,
Sfânta Ana, bunica Mântuitorului,
Maica Domnului,
Mântuitorul nostru Iisus Hristos*

treia, Sfânta Ana, maica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a fost precum am zis, soția lui Ioachim în pământul Galileei, din cetatea Nazaret.

Această însoțire de neam mare, Ioachim și Ana, viețuind după lege, drepti au fost înaintea lui Dumnezeu; iar fiind îndestulați cu bogăția cea materialnică, mai presus de toate aveau pe cea duhovnicească. Și așa, cu toate bunătățile se înfrumusețau ei, umblând în toate poruncile Domnului fără de prihană. Iar la tot praznicul deosebeau din averile lor două părți, din care o parte o dădeau lui Dumnezeu la bisericăștile trebuințe, iar cealaltă parte la săraci.

Și atât au plăcut lui Dumnezeu, încât i-a învrednicit pe ei să fie născători Fecioarei celei fără de prihană, pe care mai înainte a ales-o Lui spre maică.

Din aceasta este cunoscută viața lor cea sfântă, plăcută lui Dumnezeu și cinstită, că li s-a dat lor fiică cea mai sfântă decât toți sfinții și decât heruvimii mai cinstită, care mai mult decât toți a plăcut lui Dumnezeu. Că nu era în acea vreme pe pământ, între oameni, mai bine primiți lui Dumnezeu decât acești doi, Ioachim și Ana, pentru viața lor cea neprihănită. Astfel că un dar ca acesta nu li s-ar fi dăruit lor dacă nu ar fi prisosit dreptatea și sfințenia lor mai mult decât a altora. Ci, precum

singur Domnul avea să se întrupeze din Prea-sfânta, Preacurata Maică, așa se cădea ca și Maica Domnului să se nască din părinți sfinți și curați. Căci, precum și împărații își fac porfirele lor, nu din postav simplu, ci din pânzeturi țesute cu aur, așa și Împăratul ceresc a voit să aibă pe Maică Sa cea Preacurată, întru al cărei trup ca într-o porfiră împărătească avea să se îmbrace, nu din neînfrânate însoțiri, ca din niște postav prost, ci din părinți curați și sfinți, ca dintr-o țesătură de aur.

Maica Domnului de demult a fost preînchipuită prin sfântul cort, despre care a poruncit Dumnezeu lui Moise să-l facă din postav mohorât, roșu și din vison, întrucât cortul a simbolizat pe Fecioara Maria în care, sălășluindu-se Dumnezeu, după cum este scris, avea să petreacă cu oamenii.

„Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu dânșii” (Apocalipsa 21, 3).

Deci, materialul mohorât și roșu, precum și visonul din care s-a alcătuit cortul închipuiau pe mama Maicii lui Dumnezeu, care din curăție și din înfrânare s-a născut.

Dumnezeiasca voință, mai întâi, a ținut multă vreme însoțirea acestor sfinți fără de fii, ca prin zămislirea și nașterea unei fecioare ca aceasta să se arate și puterea darului lui Dumnezeu, și cinstea

celeii născute, și vrednicia părinților ei. Pentru că a face să nască pântecul cel neroditor și sterp, aceasta este puterea darului dumnezeiesc, fiindcă aici nu firea, ci Dumnezeu Cel ce biruiește firea dezleagă legăturile nerodirei. A se naște din cei neroditori și străini, aceasta este cinstea celeii născute, care a ieșit nu din părinți care s-ar fi sârguit la fapte trupești, ci din cei înfrânați, fiind ei la bătrânețe; pentru că petrecuseră în însoțire, neavând fii, cincizeci de ani. Se arată și aici vrednicia părinților Maicii Domnului, că după lunga lor nerodire au născut pe bucuria a toată lumea.

În acest lucru Sfinții Ioachim și Ana s-au asemănat Sfântului Patriarh Avraam și soției lui, cinstitei Sara, care la bătrânețe a născut pe Isaac, după făgăduință.

Iar noi zicem că mai mult decât Avraam este aici, că pe cât este mai mare Fecioara Maria decât Isaac, pe atât mai mare este vrednicia lui Ioachim și a Anei, decât a lui Avraam și a Sarei.

Dar la această vrednicie nu au ajuns până ce nu au rugat pe Dumnezeu în amărăciunea sufletului lor și în mâhnirea inimii, cu mult post și cu rugăciuni. Că înainte merge mâhnirea și apoi vine bucuria. Și înainte mergătoare a cinstei este necinstea și povățuitoare spre câștigarea celor bune este cererea, rugăciunea cu lacrimi către Dumnezeu.

Când se mârheau ei mult și se tânguiau pentru nerodirea lor, a adus Ioachim daruri Domnului Dumnezeu în biserica Ierusalimului la un praznic mare, în care toți fiii lui Israel aduceau darurile lor lui Dumnezeu.

Iar Isahar, arhiereu fiind atunci, n-a voit să primească darurile lui Ioachim și l-a defăimat când le-a adus, ocărându-l pentru nerodire:

„Nu se cade a primi din mâinile tale daruri, că ești fără de fii, neavând dumnezeiasca binecuvântare, pentru oarecare tănuite păcate ale tale”.

Asemenea și un oarecare evreu, din seminția lui Ruvim, aducând darurile sale cu ceilalți oameni, a ocărât pe Ioachim, zicându-i:

„De ce apuci înaintea mea, aducând darul lui Dumnezeu? Nu știi că ești nevrednic să aduci cu noi daruri, de vreme ce nu ai lăsat seminție în Israel?”.

Acestea auzindu-le Ioachim s-a mârhit și s-a dus de la biserica Domnului foarte întristat, rușinat și defăimat și i s-a întors lui praznicul acela în plângere și bucuria praznicului aceluia în tânguire.

Și nu s-a întors atunci la casa lui, de mârhnirea cea mare, ci s-a dus în pustie, la păstorii turmelor sale, și acolo a plâns pentru două lucruri: pentru nerodire și pentru defăimare și ocară.

Apoi, aducându-și aminte de Sfântul Avraam strămoșul, căruia i-a dat Dumnezeu fii după ce îmbătrânise, a început a se ruga Domnului cu dinadinsul, ca și el de aceeași binecuvântare să se învrednicească, ca auzit și miluit să fie, ca să se ridice ocară lui dintre oameni și să se dea rod însoțirii lui la bătrânețe, precum oarecând lui Avraam, ca să poată a se numi tată de fii, iar nu ca un neroditor și lepădat de Dumnezeu să rabde de la oameni ocară.

Și a adăugat la rugăciune post, patruzeci de zile, nevrând să guste pâine.

„Nu voi da – zicea – gurii mele hrană, nici mă voi întoarce la casa mea, ci lacrimile mele să-mi fie mie hrană și pustia această casă, până ce va auzi și mă va cerceta pe mine Domnul Dumnezeu lui Israel.”

Asemenea și Ana, femeia lui, în casă șezând și înștiințându-se că arhiereul nu a vrut să primească darurile lor, ocărându-i pentru nerodire, și că bărbatul ei, de mâhnire, lăsând-o pe ea, s-a dus în pustie, plângea cu nemângâiate lacrimi.

„Acum – zicea – sunt mai ticăloasă decât toți: de Dumnezeu lepădată, de oameni defăimată și de bărbat lăsată. Deci de care lucru mai întâi voi plânge? Oare pentru văduvia mea sau pentru

nerodire? Oare pentru sărăcia mea sau că nu m-am învrednicit a mă numi maică?”

Și se tânguia cu amar în toate zilele acelea.

Iar o slujnică a ei, anume Iudit, o mângâia pe ea, dar nimic n-a sporit, pentru că cine putea să o consoleze pe dânsa?!

Odată, tânguindu-se, a intrat în livada sa și, șezând sub un copac de dafin, a suspinat din adâncul inimii. Și ridicându-și cu lacrimi ochii săi spre cer, a văzut în copac un cuib de pasăre având pui mici. Și de acolo, luând pricină de mai mare durere a inimii, a început a striga:

„Vai, mie, celei lipsite! Că eu singură sunt mai păcătoasă între fiicele lui Israel! Eu singură decât toate mai defăimată între femei. Toate își poartă rodul pântecelui pe mâinile lor, toate de fiii lor se mângâie, iar eu singură sunt străină de acea mângâiere. Vai, mie! Că toate în biserica lui Dumnezeu se primesc cu darurile și au cinste pentru a lor naștere de fii, iar eu singură de la biserica Dumnezeului meu sunt lepădată. Vai, mie! Cine mai este ca mine? Nici cu păsările cerului nu m-am asemănat, nici fiarelor pământului, pentru că acelea sunt roditoare înaintea ta, Doamne Dumnezeule, iar eu neroditoare mă aflu. Nici pământului nu m-am asemănat, căci acela răsare

și-și crește semințele sale și, roduri aducând, Te binecuvântează pe Tine, Tatăl cel ceresc, iar eu sunt singură și fără de fii pe pământ. Vai mie, Doamne, Doamne! Eu, păcătoasa, singură am sărăcit de facerea de roade. Tu, Cea ce ai dat Sarei oarecând, la bătrânețele cele prea adânci, fiu pe Isaac; Tu, Cea ce ai deschis pântecul Anei, mama lui Samuil, proorocul tău, caută acum spre mine și ascultă rugăciunile mele! Adonai Savaot! Știi ocară nerodirii, deci singur să-mi dezlegi durerea inimii mele și să deschizi jghiabiurile pântecului și pe cea neroditoare să o arăți roditoare, ca pe cea născută în dar să o aducem Ție, binecuvântând, cântând, și cu un gând slăvind milostivirea Ta”.

Unele ca acestea cu plângere și cu tânguire grăindu-le, iată îngerul Domnului i s-a arătat ei, zicându-i:

„Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta și suspinurile tale au străbătut norii, iar lacrimile tale au ajuns înaintea lui Dumnezeu și, iată, vei zămisli și vei naște pe fiica cea prea binecuvântată, pentru care se vor binecuvânta toate semințiile pământului. Printr-înșă se va da mântuire la toată lumea și se va chema numele ei Maria”.

Deci, auzind aceste cuvinte îngeruși, Ana s-a închinat lui Dumnezeu și a zis: